

LBRIS

We know
books

Motanul
de la hanul
Cheshire Cheese

O POVESTE À LA DICKENS

LISTA PERSONAJELOR ÎN ORDINEA APARIȚIEI

SKILLEY – un motan blazat de pe străzi, cu un trecut rușinos și un secret condamabil

PINCH – un ticălos necinstit și inamicul lui Skilley

YE OLDE CHESHIRE CHEESE – acest han măreț e printre primele localuri din Londra. Timp de secole, a fost atracția scriitorilor și a amatorilor de cuvinte precum Samuel Johnson, Mark Twain și Arthur Conan Doyle. Și a pisicilor. Să nu uităm de pisici...

PIP – un șoarece de la *Ye Olde Cheshire Cheese*, cu multe secrete în păstrare

NELL – fiica neînțeleasă a hangiului, care are grijă de animalele de la han

CROOMES – bucătăreasa pătimașă a cărei brânză e celebră în toate cele patru zări; este deseori țâfnoasă

DOMNUL CHARLES DICKENS – un scriitor oarecum cunoscut care frecventează hanul

ADELE – o slujnică băgăcioasă care urăște șoarecii

MALDWYN – mândra creatură ascunsă în mansarda hanului, cea de care depinde tot viitorul ținutului

UN VIZITATOR MISTERIOS – doar nu vă așteptați la o descriere, nu-i așa?

CAPITOLUL 1

Era cel mai bun dintre motani. Era cel mai năpăstuit dintre motani.

Iute de picior, singuratic și cu blană lucioasă, Skilley era un motan adevărat. Sau așa ar fi fost dacă nu ar fi existat secretul pe care îl păstra încă din tinerețe. Un secret care îl făcea să își ducă zilele copleșit de rușine și să evite până și amicitțiile ocazionale, ca nu cumva să descopere cineva...

– Șterge-o de aici, motane!

Din ceața și frigul Londrei căzu cu greutate o mătură. Speriat, Skilley sări în lături, așa că mătura lovi în gol.

Dar motanul refuza s-o șteargă.

Se uită la peștele mort, apoi la mătură, calculând distanța dintre cele două.

– Dă-i drumul, măță hoțomană! strigă vânzătoarea de pește. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, femeia împinse cu piciorul peștele sub dugheană și înclină mătura pentru încă o lovitură.

Îl enervau femeile furioase cu mături în mână. Singura întâlnire de care Skilley se temea mai mult era cea cu Pinch, teroarea din strada Fleet.

Dând din coada lui ciudată, Skilley se întoarse cu spatele la vânzătoare, adunând tot disprețul de care era în stare în legănatul soldurilor.

Dar, odată ajuns după colț, o zbughi pe o alee, alergând și țopăind până în capăt. Se opri la marginea pasajului și privi caldarâmul atât de familiar, simțindu-se nițel mai bine.

LEPIS

We know

Zgribulită lângă foc, într-un colț, stătea baba care vindea castane coapte pentru o jumă' de penny. La câțiva pași de ea, un băiat bea cu nesaț cidru fiert. În josul străzii, cântecul negustorului de haine vechi se pierdea printre zgomotele de trăsuri și în zumzăitul trecătorilor.

„Aaa, strada Fleet“, se gândi Skilley.

Locul unde găseai cele mai bune chestii de mâncat și de băut, ideal pentru cei care căutau resturi. Și într-o anumită curte modestă se afla o cârciumă deosebită, cunoscută drept vizuina scriitorilor londonezi: *Ye Olde Cheshire Cheese*.

Skilley privi atent prin ceața subțire. Bucata de lemn pe care era scris numele hanului se zbătea cu furie din pricina vântului de ianuarie. Skilley se cutremură și privi cu dor spre taverna primitoare.

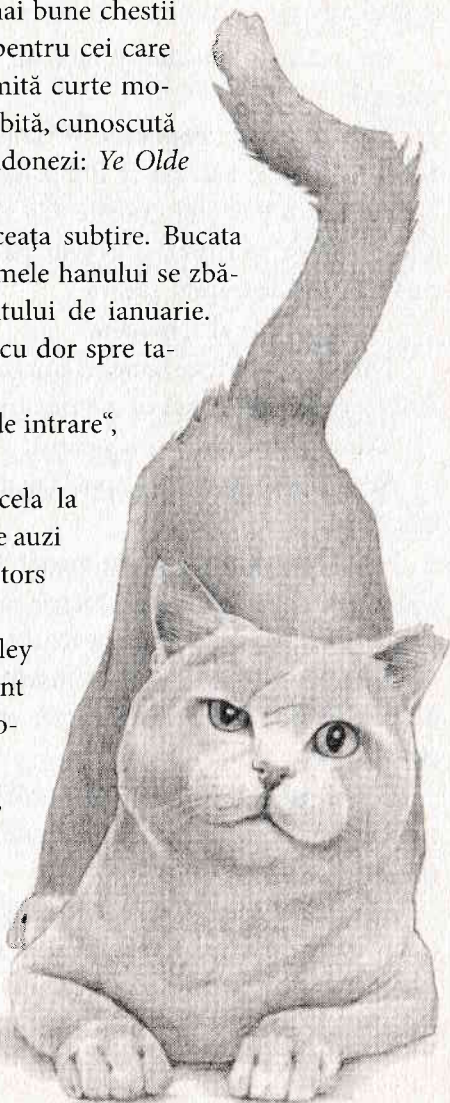
„Trebuie să existe o cale de intrare“, se gândi el.

– Oricare ar fi lucrul acela la care te gândești, să n-o faci, se auzi avertismentul, urmat de un tors dulce, dar periculos.

– A, Pinch! Tonul lui Skilley era plăcut, dar calmul aparent ascundea un mare nod în stomac. Bună ziua!

Alunecos și cu sânge-rece, Pinch nu era un motan de care să îți bați joc.

– Lasă-mă cu A, Pinch și cu *bună ziua*. Ochii i se îngustară, iar perii de pe

umerii roșcați se ridicară provocator. Numai să stai departe de *The Cheese!*

– *The Cheese?* întrebă Skilley fără să clipească. Care-i treaba cu locul acela?

– Șoarecii, spuse Pinch.

– Șoarecii? Skilley făcu ochii mari, prefăcându-se că nu știe despre ce e vorba.

– Da, șoarecii. Taverna *Cheese* e plină ochi de ei.

– Ah!

– Cea mai bună brânză din Anglia, cel puțin așa se spune. Și acolo unde se găsește asemenea brânză sunt și șoareci din belșug. Se opri și mormăi de plăcere. Grași și succulenți. Durdulii și rotunjori, tineri și... fragezi. Nasul îi zvâcni ca și când putea să simtă mirosul cuibului de pui de șoareci.

– Șoareci din belșug, zici? îl întrerupse Skilley.

– Taverna-i casa mea. *Tu* să păstrezi distanța!

Skilley se așeză și își linse o lăbuță, semn că-i era total indiferent. În plus, se mângâie după ureche.

– Nu știam că ai o casă, Pinch.

– Da, chiar am. Și e acolo. Dădu din cap către han.

– Hmm, tare ciudat, spuse Skilley. Ai o tavernă primitoare drept casă, dar iată-te aici, pe caldarâmul înghețat, pierzându-ți vremea cu de-alde mine.

– Păi, o să fie casa mea în curând, o să vezi tu! Locul e plin de șoareci, iar stăpânul e un neghiob care duce lipsă de un vânător de șoareci.

– *The Cheese* caută un vânător de șoareci? Un fior plăcut îi trecu dansând pe șira spinării.

– Da, eu sunt acela! Mă jur pe ce-am mai sfânt, te fac bucăți...

Dar Skilley nu mai era atent la conversație. Un vânător de șoareci, ai? Începu să ticluiască un plan – un plan de o simplitate așa de elegantă, încât se mira că nu îi dăduse prin gând mai devreme.

LBDIS

We know

Întinzându-se leneș, se ridică și, dând încă o dată din coada strâmbă, spuse:

- Ești un motan adevărat, Pinch și îți mulțumesc!
- Pentru ce? mârâi după el motanul roșcovan. Ce-am făcut?

Skilley nu răspunse. Era deja adâncit în gândurile legate de un plan așa de viclean și plin de cutezanță, încât avea cu siguranță să îl pună la adăpost pentru toate cele nouă vieți ale lui.

CAPITOLUL 2

Pisică...

Pisică...

Pisică...

Pisică...

Pisică...

- Ce auzi?

- Pip! Spune-ne ce...

- Șșșș! Pip ridică un deget de la lăbuță și îl duse la buze. Ceilalți soareci tăcură îmbufnați.

Pip închise ochii și își lipi urechiușa pufoasă de peretele dintre el și sala de mese de la *Ye Olde Cheshire Cheese*. Spre uimirea lui, zidul nu era destul de subțire. Abia dacă auzea un cuvânt sau două, așa că îi era greu până și lui să înțeleagă graiul omenesc.

Acesta era un talent obținut pe vremea când trăia în buzunarul lui Nell, fiica hangiului.

În timp ce se chinuia să asculte, gândurile lui Pip rătăceau spre ziua aceea neagră când întreaga lui familie, inclusiv cinci frați și surori, fusese ucisă de o mână neștiută.

Bucătăreasa Croomes. Pip era absolut sigur. *Doar al ei era satărul găsit prin apropiere, nu-i așa?*

Doar Pip rămăsese în viață – nevăzut din pricina staturii lui miciuțe, fără îndoială. Nell îl auzise chițâind și îl salvase de la masacrul. Era așa de furioasă și de zăpăcită încât găfâia, ducându-l tot mai sus pe scările răsucite și greu de urcat de la han.

Se oprise tocmai în pod, la adăpost. Ținând vietatea mică și speriată într-o mână, cu cealaltă căutase sacul cu lână de miel. Apoi

IBDIS

We know

rupsesse o bucată de lână, o îmfundase în buzunarul de la șort și îl așezase pe Pip înăuntru, cu grijă și blândețe.

La auzul suspinelor lui cu sughituri, furia lui Nell se topise, înlocuită de un val de milă și pentru șoricel, și pentru ea însăși.

Mama lui Nell nu avusese parte de o moarte violentă. Dimpotrivă. Murise după o boală oarecare și de scurtă durată. Totuși, nu avusese loc o despărțire cum se cuvenea. Tânăra ei mamă adormise pur și simplu și nu se mai trezise, ca o prințesă dintr-o poveste de demult. Nell și tatăl ei rămăseseră cu senzația că de fapt nu murise și că aveau să o întâlnească dintr-odată pe scări.

Toți erau de acord că Nell nu mai era la fel din ziua aceea. Clienții mai puțin miloși ai hanului sugerau chiar că era cam țicnită.

Fie că Nell era sănătoasă, scrântită, fie doar deznădăduită, șoricelul își făcuse o prietenă nouă din fetița rămasă orfană. Această vâra mâna în buzunar, îi mângâiase cu degetul spatele pufos și șoptise:

– Acum dormi. Nu-ți va face nimeni rău atâta timp cât ești cu mine.

Apoi își înăbușise un hohot de plâns.

Acea fusese cea mai bună și cea mai rea zi din viața lui Pip.

Cel puțin până în după-amiaza aceea, când în sfârșit își potoli prietenii suficient cât să poată auzi din nou cuvântul acela amenințător pronunțat de hangiu.

Pisică.

CAPITOLUL 3

De îndată ce plecă de lângă Pinch, Skilley își puse planul în aplicare. Își croi drum prin forfota oamenilor până se pierdu în mulțime, mergând fără grabă în cazul în care rivalul lui încă îl mai urmărea cu privirea. Nu așteptă decât câteva clipe. Apoi, sărind și mărind viteza, se năpusti către ușa de la *Ye Olde Cheshire Cheese*. Atenție, nu la ușa din spate, unde se aruncau zilnic la canal oase puturoase de pește și budinci gelatinoase și unde, fără îndoială, Pinch și ceilalți motani și pisici urmau să se adune pentru masa de seară.

Nu! Skilley se înființă direct la ușa din față.

O obrăznicie de neimaginat din partea unui motan.

Se opri, ezitând din pricina unei clipe de îndoială – nu față de planul în sine, ci față de punerea lui în aplicare. Era un plan perfect, care acum era distrus de... o ușă.

Dintre toate lucrurile posibile.

Skilley ura ușile.

Se așază pe etichetele din spate și cumpăni situația.

Se uită la laba dreaptă.

Apoi la stânga.

Privi cu atenție la clanța complicată. Între timp, ca un răspuns la dorința lui nerostită, o mână înmănușată apăru din ceață și deschise ușa.

– Bună seara, domnule motan, spuse stăpânul mâinii. Vocea lui suna ca notele de bas care se rostogoleau din orga mare de la Catedrala Saint Paul.

Skilley ignoră salutul și țâșni înăuntru. Bărbatul și tovarășul lui intrară după el.

LEPIS

We know

– O bucată de brânză și o pâine, Henry, strigă primul dintre ei spre hangiu. Domnul Collins e cam înfometat în după-amiaza asta. Bărbatul scoase din buzunarul paltonului un caiet legat în piele și îl puse pe masă.

– Cine a venit cu dumneavoastră? întrebă Henry.

– Cum, nu îl cunoști pe amicul meu, Wilkie? Tocmai a scris o carte și o să lase Londra cu gura căscată. E vorba de o femeie fantomatică, îmbrăcată în alb...

– Scriitorii ăștia, oftă Henry. Nu, vorbeam de motanul acela de colo. Hangiul înclină capul către motan.

Când toți ochii se îndreptară spre el, Skilley le răspunse cu cea mai fioroasă expresie de care era în stare, sperând să îi impresioneze cu ferocitatea lui sinceră.

– Încă un client fidel la *The Cheese*, spuse domnul Collins, râzând și făcând o plecăciune respectuoasă către Skilley. Dă-i o felie din ce ai tu mai bun, Henry!

Domnul cu vocea muzicală își scoase pălăria și pelerina și le puse în cuier.

– O fi auzit de necazurile tale și vrea să devină vânător de șobolani. Are un aspect destul de fioros.

Cuvintele bărbatului păreau serioase, dar Skilley credea că tonul lui avea să fie urmat curând de râsete.

„Va trebui să stau cu ochii pe omul ăsta“, se gândi el.

– Vânător de ȘOARECI, dacă nu vă supărați, domnule, îl corectă Henry, coborând vocea. Domnule, la *The Cheese* nu sunt șobolani, slavă Domnului! Deși sunt destui șoareci ca s-o scoată din minți pe Adele și s-o înnebunească pe biata mea Nell! De când a venit Croomes la noi în bucătărie în urmă cu unsprezece ierni, brânza noastră de Cheshire e mai bună ca niciodată și se pare că toți șoarecii care au auzit de asta au venit aici să-și primească porția. Henry oftă consternat. Se întoarse spre Skilley. Ia să te vedem, vânătorule de șoareci.

Hangiul se aplecă în față, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi și examinându-l pe Skilley cu atenție. Motanul părea să fi văzut multe pe aleile, docurile și canalele din Londra. Încercările de a scăpa de birje, de oale de noapte și de inevitabilele mături din mâinile vânzătoarelor de pește îl lăsaseră cu o ureche zdrențuită, numeroase zgârieturi și o droaie de cicatrici.

Și mai avea și coada strâmbă; părea să fi suferit cândva o ruptură dureroasă, dar din ce cauză?

– Un motan care arată cu adevărat nemilos, spuse Henry într-un târziu. Dar poate să prindă șoareci, domnule Dickens?

Marele scriitor însă nu mai asculta. Se așezase într-un colț unde începuse să scrie cu ardoare în caiet – scria și tăia, scria și tăia, fără să bage de seamă ce se întâmpla în jur.

– Nu îi dați atenție, spuse domnul Collins, arătând spre domnul Dickens. E de-a dreptul panicat. Spune că nu va mai scrie niciodată.

– Poftim? Să nu mai scrie niciodată?

– Doar fiindcă nu găsește un început, răspunse domnul Collins. În curând apare prima ediție a noii lui reviste, iar bietul Charles nu pare să găsească un început pentru povestea lui. Apoi răspunse întrebării lui Henry despre motan. Henry, dacă te iei după înfățișarea motanului, mi-e milă de bieții tăi șoareci.

Skilley îl răsplăti pe domnul Collins cu un mârâit gros.

■

De cealaltă parte a peretelui, printr-o crăpătură minusculă, un șoricel gri privea și asculta, tot mai înspăimântat.